

יהודה ויזן

★

אני רוצה לכתב עגול גדול,
 לתת בו אותות ומופתים
 למסך את פיו צבעי קשת
 ושלל צבעים חדישים.
 אני רוצה לתת לו שם:
 "יהודה" כשמי ולבראו בצלמי.
 והיה כי לא יהפץ להיות עגול,
 אעשהו מנגינה ואתנה בו את נהמת
 גלי הים המתרגשים אל סלע
 ואת צמרת האילן הפושלת במשב,
 את צליל שכירת ענף הנתץ
 בפגש ברק ואת קינת הצפרים
 אשר חרב קנו.
 ויאמר בתחנה לא מנגינה!
 אז בחרון אפי אעשהו אני, לא בצלמי,
 לא בדמותי. אפיח בו רוחי!
 שידע מהו צער, שיחפש נחמה,
 בעגול, בצבע ובמנגינה.

כשאדם צעיר מתחיל לכתוב שירה, זה נובע בדרך כלל מרחף בלתי נשלט. אך לעתים הוא נעצר לפתע ושואל את עצמו, בפרפראזה על דוד אבידן, למה לו כל העניין הזה? שיר זה, של המשורר הצעיר יהודה ויזן, מתאר את התחושה הזאת, ובא לידי מסקנה באשר אליה. זהו שיר ארס־פואטי, שירה על שירה או שירה על כתיבה.

ויזן עושה שימוש יפה בשפה מליצית בלי שתישמע מאולצת: כינויי מושא חבורים ("אעשהו", "לבוראו"), צורת עתיד מוארך ("אתנה") וצירופים מקראיים ("חרון אפי") נשמעים בפיו טבעיים מאוד, ובשיר שעוסק בכתיבה ראוי מאוד לעשות שימוש דינמי שכזה ברובדי הלשון.

בניסיונו לשקף את העולם עובר הרובר מסע בן שלושה שלבים, וכל אחד מהם הוא מרכיב בכתיבה: העיגול מסמל את הצורה המושלמת בעולם, הצבע מפיח בה חיים והמנגינה היא הקול המתלווה אל תנועתה בעולם. הרובר מבקש לאמץ את שלושת המרכיבים הללו ולשלוט בהם על מנת להיות מעין מכשף במילים, כמו שמשורר אידיאלי צריך להיות. השיר לקוח מתוך "שירי יהודה" ("עכשיו"), ספר הביכורים של יהודה ויזן, בעריכת גבריאל מוקד.